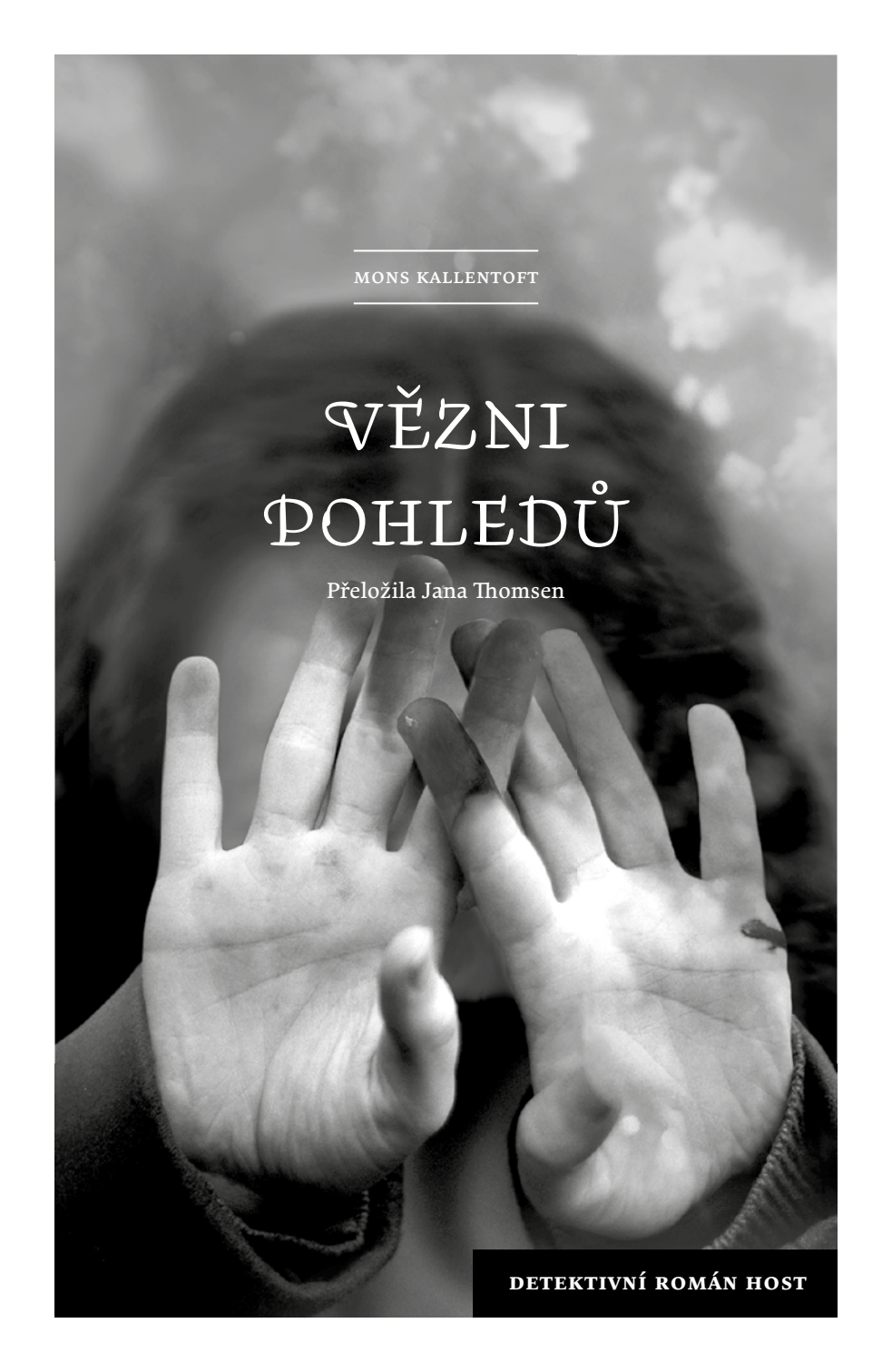

MONS KALLENTOFT

VĚZNI POHLEDŮ

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

BRNO 2023

MONS KALLENTOFT

VĚZNI POHLEDŮ

Přeložila Jana Thomsen

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

ISBN 978-80-275-1882-1 (PDF)

ISBN 978-80-275-1883-8 (EPUB)

ISBN 978-80-275-1884-5 (MOBIPOCKET)

Blickfångarna

Copyright © Mons Kallentoft 2021

Cover pictures from open sources

Translation © Jana Thomsen, 2023

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2023
(elektronické vydání)

PROLOG

Smrt. To na ni se dívám?

Na čirou, drsnou, násilnou, osamělou smrt?

Malin Forsová zamrká, pokouší se rozpoznat rysy zavražděného chlapce.

Co vidím?

Toho chlapce.

Bělost, chladný klid, šedý pytel na mrtvá těla, celý ztuhlý mrazem, na kterém Malin právě rozepnula zip. Z chladicího boxu ve zdi s kovovým obložением se jí před obličejem rozline chladný vzduch.

Kdo jsi?

Někdo tě zavraždil, nikomu nechybíš. Je to už pět let, co tě našli na opuštěné louce u Bankebergu.

Malin občas na tu louku zajede. Snaží se zaslechnout chlapcův hlas, mluvit s ním, avšak žádná slova, žádný hlas neslyší, chlapec za ní nepřišel.

Byla tam i dnes.

Pak se rozhodla jet sem, vidět ho, být mu nablízku. Ve stejné místnosti, poprvé od chvíle, kdy jeho tělo zmrazili v očekávání, že se jednoho dne ukáže, o koho jde.

Bez ohledu na to, jak morbidně to možná působí.

Už pět let chlapec není pohřben, jako duch vstupuje do její mysli a zase z ní odchází a ona vidí nevyřešený případ, tu hanbu, má pocit, že není dost dobrá, že selhala v jediném úkolu, který v tomto životě měla.

Najít pravdu.

Vidět ji.

Nebo ji alespoň cítit.

Vidí opuštěné dítě. A násilí. Rozevře zip na pytli ještě trochu víc a dívá se na písmeno vyryté na jeho hrudi.

Velké tiskací A.

Jako by někdo chtěl něco zdůraznit, něco vykřičet, i když za písmenem chybí vykřičníky.

Všechny kosti v jeho těle jsou podle soudní patoložky a vyšetřovatelky Karin Johannisonové rozdrčené.

V místech, kde ho Karin při pitvě otevřela, jsou na chlapcově těle patrné jizvy. Bleděmodré ostnaté čáry na nažloutle bílé, chladné pokožce.

Kde se na té louce vzal?

Malin tu otázku vyřkne do vzduchu před sebou.

„Kde ses tam vzal?“

Dveře do pitevny jsou otevřené a Malin teď slyší, jak chodbou procházejí lidé.

Zestárla, cítí to, ví, že má před sebou méně života, než kolik ho má za sebou. Někdy v duchu vidí dveře vedoucí z života ven, jak se k nim blíží, přestože ještě není stará, jakkoli už vůbec není mladá.

Vidí, že za dveřmi se nachází nebe, a když se zaposlouchá, slyší tlukot, jako zvuk motoru nebo mávání křídel. Vidí světlo i tmu, mihotavou záři, která obsahuje barvy celého spektra. Zelenou, jako by smrt byla lesem, bílou, jako by byla prázdným polem.

Chce ho pohladit, utěšit, říct mu, že není sám, jenže ví, že jeho pokožka je příliš studená, a tak se ho nedotýká a spokojí se s pohledem. Žíly na jeho těle jsou stále viditelné, jako chapadla medúz v zamrzlém moři. Památky po životě, o kterém Malin nic neví.

Krátké černé vlasy má sčesané dopředu, přes spoustu stehů na linii vlasů, kde Karin vrtala do lebeční kosti. Na čele má červené znamínko, které se prý objevilo až poté, co zemřel, jako by mu svou krev vstříkl pod kůži sám ďábel.

„Kdo tě zabil?“

Mluví s ním jako blázen, který očekává odpovědi od mrtvých.
„Jak ses na té louce ocitl? Kdo jsi?“

Žádné odpovědi se však nedočká.

A tak se na něj jen dívá.

Vidí svá vlastní selhání, dveře vedoucí z jejího života ven, nikoli dovnitř do něj. Prohlíží si chlapce, který se tehdy určitě tolik bál a křičel o pomoc, volal maminku: „Mami, mami, mami!“ A přivolával tím dobro tohoto světa.

ČÁST 1.

1.

NEDĚLE, ŠESTÉHO ÚNORA

Vítr venku chrastí zasněženými jilmy obklopujícími kostel svatého Larse v Linköpingu. Na hřebeni střechy hučí zbloudilé poryvy větru a za oknem je černo. Večer se podobá husté, neprostupné hmotě, v níž jako by na pohled nic neexistovalo.

Malin v předsíni svého bytu v ulici Ågatan urovná koberec a povytáhne si džíny. Během posledních měsíců zhubla o několik kilogramů. Všechny kalhoty jí sklouzávají k bokům a vrásky v obličejí se prohloubily, ale přesto se cítí svěží. Drží se, nepije, cvičí, párkrát si dokonce zašla do solária. Vánoce byly klidné, strávila je v Tovině paláci, v podkrovním bytě ve Stockholmu, hned u parku Tegnérunden, v krbu hořel oheň. Pod stromečkem ležela spousta balíčků, drahých dáreků. Malin dostala kašmírový svetr Hermès, jemně růžový, na těle heboučkový a nekousavý. A ta spousta uměleckých děl na stěnách, Tovin nový koníček, nějak přece musí utratit tu hromadu peněz, co teď vydělává. Obrazy a sochy, krásné i ošklivé, drsné i měkké, propůjčovaly bytu vzácnou atmosféru, jakou jinak dokážou navodit jen lidé. Ráno šestadvacátého prosince otevřela Malin jedno z podkrovních oken a vyhlédla ven na střechy, ledové, kluzké, nebezpečné, jako stvořené k útěku v nějakém lepším thrilleru, třeba v Polanského filmu *48 hodin v Paříži*.

Brzy tu bude, Ulf.

Její přítel, láska.

Ten hajzl.

Parchant.

Právě jí napsal, že se maličko opozdí. Musel vyřídit nějaký pracovní hovor, a „než půjde k ní, chce mít všechno hotové“.

Jdi do prdele, s tím svým „mít všechno hotové“.

V kuchyni je Karin Johannisonová. Před chvílí vložila dva velké sáčky s ledem do zeleného plastového kbelíku a teď do něj dolévá vodu z kohoutku nad dřezem.

Dostane co proto, kretén jeden.

Jak jsme si toho mohly nevšimnout, dvě tak chytré ženy jako my, tak staré, tak zocelené životem, jak jsme si mohly nevšimnout, co je zač?

Byly jsme zaslepené láskou, ale ještě více touhou.

My, které se přátelíme už víc než patnáct let, jak nám mohlo uniknout, že to hraje na obě strany?

Karin.

Jedna z mála, kdo mě dokážou v životě usměrnit. Vždycky tu byla, blízko, daleko. Tolik jsme toho spolu prožily. Nebezpečí, násilí, lásku, zradu, lži. To všechno a ještě víc. Ona o tom neměla tušení, a já taky ne.

„Jsi připravená?“ zavolá na Karin.

„Připravenější už být nemůžu.“

Malin vejde do obývacího pokoje, mrkne z okna a vidí, jak za lehkého sněžení přijíždí jeho auto, černé elegantní BMW. Zaparkuje před hospodou Pull & Bear, jako vždycky, když za ní jede jen na chvíli. Myslí si, že si dá rychlovku a pak zase rychle odjede, aby nedostal pokutu za parkování.

„Už jde,“ řekne Malin a cítí, jak se celá třese.

„Jdu do ložnice.“ V Karině hlase není znát žádné chvění. Jen odhodlání. Jasné přesvědčení, že to, co se chystají udělat, je správné. Že mají v podstatě stejný pohled na svět, na to, co je správné a co ne.

Ulf vystoupí z auta a Malin pocítí šimrání v podbřišku. I ve skrovném světle z vývěsního štítu na hospodě a z reflektorů osvětlujících fasádu kostela je Ulf pěkný, neskutečně pěkný a nebezpečně sexy, a ona by chtěla, aby všechno bylo jako dřív, aby sem za ní opravdu přicházel proto, aby se spolu vyspali, aby sem přicházel jako její milenec a velká láska.

Ale nic už jako dřív nebude.

Pokud vůbec nějaké „dřív“ existovalo. Určitě ne tak, jak si myslela.

Je po všem. Ale v podstatě není co zničit, všechno byla iluze, kulisa, scéna pro jeho zvrácenosti.

Že to skončí takhle!

Malin se vrátí do předsíně. Slyší, jak se dole v domě zavírají dveře.

„Jedeme podle plánu,“ zašeptá do ložnice, z níž se ozve Karin: „Jasně.“

Karinin klid ji ohromuje. Jako by ten led v kbelíku byla ona. Hlas má však plný hněvu, stejného hněvu, jaký cítí i Malin.

Don't fuck with us, jasný? Jsme drsnější než ty.

Ubožáku.

Kreténe.

Jenže co když se něco pokazí, ujedou mu nervy, nebo třeba nám. A všechno se zvrtné a dojde k násilí.

Hlavou jí probleskne obraz, jak kdysi dávno uhodila svého bývalého manžela Janneho.

Jak ucítila bolest v ruce, jak vypadal překvapeně, stejně jako ona. A jak jí došlo, že se něco navždycky zlomilo, tak jako teď. Jako s Ulfem. A Karin.

Slyší jeho kroky za dveřmi, pak ostré zazvonění zvonku, jako když se člověku do ucha zabodne nůž.

Ztlumí v předsíně světlo a ta se promění v pornoklub, přesně podle jejích představ. Na kuchyňském stole slabě svítí svíčka, úplná pornojeskyňka, pomyslí si Malin, vyčká ještě pět vteřin, a pak otevře.

Za dveřmi je Ulf.

Vstoupí, obejmě ji, vlněný kabát má mokrá od drobných rozpuštěných sněhových vloček. Určitě byl venku déle než těch pár vteřin od auta k jejímu domu, vůbec neseděl v kanceláři, jak jí psal v SMS.

Taky ho obejmě. Nechce, ale objímá ho, iluze musí být dokonalá.

On už má erekci a jí by se z toho mělo udělat zle, jenže cítí, jak se jí tělo chvěje touhou, krucinál. Opanuje se.

Je to hajzl. Takový hajzl.

Hlavou jí probleskávají myšlenky. Proč to udělal? A dělal to i s nějakou jinou než jen s ní a s Karin? Třeba je jen nadržžený, znuděný, neschopný opravdové lásky, možná je pro něj život jen hra, která musí být co nejvelkolepější a nejzábavnější, a na citech ostatních lidí nezáleží. Asi je tím pádem psychopat, v pravém slova smyslu. Pak by se mu dalo porozumět. Nebo je možná jen zmatený a má strach z opravdové blízkosti.

Žádný soucit, sakra, Malin!

„Svlékni se,“ řekne mu. „Chci tě. Sundej si kabát.“

Ulf z nohou skopne zimní boty. Pověsí si kabát, natáhne k ní ruku, ale ona ho škádlí, couvne do kuchyně, ukáže na dveře ložnice a řekne:

„Jdi zatím tam, já nám přinesu víno. Pokud ještě nejsi připravený, přichystej se.“

„Chceš se podívat?“ usměje se on.

„To si piš.“

„Tak potom uvidíš.“

„Nemůžu se dočkat,“ pronese Malin. V duchu vidí Karin s kbelíkem ledu a se škodolibým úsměvem na tváři.

Ted' tě čeká sakra studená sprcha, na kterou nikdy nezapomeneš.

Ulf se otočí a vezme za kliku, aniž by tušil, co ho za dveřmi čeká.

2.

NĚKOLIK DNÍ PŘEDTÍM

V době oběda je okno v pizzerii Conya hustě zamlžené. Uvnitř je teplo, ale kdykoli vejde nový host, rozleze se po podlaze chladný vzduch a Malin se zachvěje zimou.

Sedí s Karin u rohového stolu a v plně obsazené restauraci kolem nich to šumí. Malin nasaje vůni rozpečeného sýra a sušeného oregana. Majitel Salim se jako vždy snaží vtipkovat, je zábavný a ony se jeho žertování smějí.

Na stole jim přistanou pizzy, pořádné talíře. Krevety se koupají v oleji a vypadají jako velcí růžoví červi. A Malin si vybaví, kolikrát tu už jedla, když měla kocovinu, a kolikrát si k pizze dala jedno nebo dvě piva, i když byla ve službě.

Už je to dlouho, co takovou věc udělala.

A to vše díky Ulfovi. Malin cítí, že on je ten pravý, v každém ohledu. Rozhostil se v ní klid a všechny dílky zapadly na správné místo. Jako by odjakživa byla skládačkou, aniž by si to uvědomovala. Jenže Ulf je často pryč, hodně pracuje, takže spěchají pomalu. On má svou základnu ve Stockholmu.

Rozhodně není dokonalý, anebo možná ano, i když někdy se zdá duchem nepřítomný a tajnůstkářský. Ale pokaždé ji jakýmsi záhadným způsobem dostane do rovnováhy. Sex s ním, to divoké milování a kousání do krku, jí přináší rovnováhu, a při pouhém pomýšlení na něj ji zašimrá v podbřišku, a šíří se to níž, jako bzu-kot tisíce včel s jemným žihadlem.

Karin vezme do ruky trojúhelník ančovičkové pizzy a pořádně si kousne.

„Měly by na tom být kapary,“ pronese. „Chutná to pak líp. Sůl v ančovičkách se doplňuje s kyselostí kaparů, stejně jako při dobrém sexu potřebuješ slané i kyselé, musí tam být nějaké tření, nebo ne?“

Karin.

Má nového milence. Proto opustila Zekeho, nebo to bylo naopak, že on opustil ji? Malin to nikdy nezjistila, protože Karin ani Zeke o tom nechtějí mluvit, když se jich na to zeptá.

Tak se ptát přestala.

Ani teď se neptá.

„Jo,“ souhlasí Malin, strčí prstem do krevety a najednou si přeje, aby si místo coca-coly bývala dala pivo.

„Řekni mi o svém milenci,“ vybídne kolegyni. „A já ti pak povím o tom svém.“

Je překvapená vlastní neomaleností, možná je jen znuděná. Delší dobu neměli na oddělení násilných trestných činů žádný větší případ, už měsíce se nepříhodilo nic, co by jí v životě narušilo rovnováhu. Všechno je v pořádku a to se nedá dlouho vydržet.

„Ty máš milence?“ zeptá se jí Karin. „O tom jsi mi neřekla.“

Malin se napije coly.

„Ty první,“ vyzve ji.

Karin se o svém milenci zběžně zmínila už dřív, aniž by zacházela do podrobností. Teď spustí:

„Je obchodník. Občas pobývá tady ve městě, ale pracuje hodně ve Stockholmu.“

Stejně jako Ulf, pomyslí si Malin.

„Ten můj taky pracuje ve Stockholmu.“

„Je to fajn,“ pokračuje Karin. „Bývá dost často pryč, takže zatímco se nevidíme, začnu na něj mít opravdu hodně velkou chuť, a on na mě taky.“

Úplně jako já, pomyslí si Malin. Nebo možná ne. Já bych ho tu chtěla mít mnohem častěji.

„V čem podniká?“

„To přesně nevím,“ odpoví Karin. „Myslím, že v mnoha různých věcech. Ani mě nenapadlo si to prověřit. Měla bych?“

„Záleží na tom, jak vážně to s ním myslíš.“

„Hodně vážně,“ řekne Karin a usměje se.

„Vygooglila sis ho?“

„Jednou jsem to chtěla udělat,“ přiznává Karin. „Ale připadalo mi to nedůstojné. Vygooglila sis toho svého?“

Malin přikývne.

„Zdá se úplně normální. Je členem správních rad spousty firem, podle databáze Lexbase nemá žádné opletačky se zákonem. Vydělává slušně, ale kolik, to se nedá moc zjistit. Každopádně se nezdá, že by skrýval nějaká velká překvapení.“

Odstřelí talíř s pizzou. Tuk a červi, dnes už tohohle víc nesní, to by musela mít kocovinu. Jenže to nesmí, ví to a chápe to. Protože když se opije a udělá nějakou blbost, bude to konečná. Dostane padáka, a co pak?

Práce je jediný plán, který má.

Práce, a pak ještě Ulf.

„Nemáš jeho fotku?“ zeptá se jí Karin.

Malin zavrtí hlavou.

„Odmítá se se mnou fotit.“

„Má účet na Instagramu nebo na Facebooku, že bychom se po-
dívaly?“

„Ne, nic takového nemá.“

„Ten můj taky ne.“

Malin se chce Karin zeptat, jak se její milenec jmenuje, ale připadá jí to příliš důvěrné, stejně jako kdyby se Karin zeptala na Ulfovo jméno. Jako by vyslovení jeho jména vyjádřilo její touhu a chtěl příliš zřetelně, téměř špinavě. Jako by jeho jméno zviditelňovalo její vlastní slabost.

„Jednou jsem si ho potají vyfotila,“ pokračuje Karin. „Podívám se, jestli to najdu, už je to docela dlouho.“

„Vzal mě na vyhlídkový let,“ říká Malin, zatímco Karin hledá v telefonu fotku. „Má pilotní průkaz. Letěli jsme mimo jiné nad loukou, kde jsme našli toho chlapce. Linköping je shora vlastně krásný. Věž katedrály se tyčí k obloze jako kopí a park kolem ní vypadá jako zelený štít, to si jasně vybavuju.“

Karin listuje fotografiemi a pak se usměje.

„Tady jsi,“ řekne. „Nejhorší je, že mám pocit, že bych ho dokázala milovat.“

„Co je na tom tak hrozného?“

„S láskou je to těžké, Malin, jak sama víš.“

„Jestli to někdo ví, tak já.“

A v duchu vidí své muže.

Některé z nich.

Bývalého manžela, hasiče Janneho; novináře Daniela Högfelda, jenž v současnosti pracuje jako tiskový mluvčí v Rosenbadu; lékaře Petera; všechny ty bezejmenné nocovky a doprovody v Thajsku; toho mladého krasavce, do kterého byla zamilovaná. U kterého si kupovala lásku.

Usmívá se.

Necítí stud, i když si uvědomuje, že by měla.

Pořádně si lokne coca-coly.

Karin jí přes stůl ukazuje mobilní telefon.

Malin zaostřuje.

Ale nemusí.

Snímek je jasný.

Obličej má zřetelné rysy.

Ale co to na displeji vidí, koho to vidí? Ty výrazné lícní kosti, ty blondaté vlasy sčesané na stranu, bílou vyžehlenou košili, trochu samolibý křivý úsměv, co to má sakra být? A když chce polknout, aby něco řekla, coca-cola jí vytryskne zpátky do úst a pak ven, a ona ji vyprskne přes celý stůl, na Karinín telefon i na její obličej a bílý svetřík.

„Do prčic, Malin!“

Karin couvne.

Utírá si obličej a tiskne si ubrousek na svetřík. Malin zavře oči, polkne a v duchu si říká: To není pravda, to určitě není pravda.

Ulf. Na Kariníně fotce je Ulf.

Mají stejného milence.

„Lžeš, ty lžeš.“

Karinín šepot je sotva slyšet, jako by nechtěla špinavou a ha-nebnou pravdu odhalit.

„To určitě není pravda.“

Ať svezr utírá, jak chce, skvrnky od coca-coly se spíš zvětšují. Odstrčí pizzu s ančovičkami stranou.

„Jak se jmenuje?“ zeptá se jí Malin.

„Ulf.“

„Můj taky.“

Ten bastard se ani neobtěžoval změnit si před nimi jméno. Musel vědět, že spolu pracují a že skutečnost, že to hraje na obě strany, vyjde najevo.

Možná mu to bylo ukradené.

Nebo si tu hru i nebezpečí užíval, bavilo ho sledovat, jak mu ten podraz vychází. Pohrával si s jejich touhou a láskou.

Pohrával si s nimi oběma.

Skutečný milostný a sexuální psychopat.

„Je to on, máme stejného milence, Karin.“

Tě se tvář zkriví hněvem. Pak zesmutní, bojuje se slzami, dívá se na Malin, která si všimne, že se Karin chytila desky stolu a má chuť ho převrhnout.

Hajzl jeden.

Zatne čelisti, až jí zaskřípou zuby.

Tváře jí zbělají.

Malin sleduje, jak Karin pomalu přichází k sobě.

„Klid, Karin, jen klid.“

„Jak se mám uklidnit?“

A co bude dál? pomyslí si, ale cítí, jak jí Malinin mírný hlas a rozum pomalu zklidňuje tep a tiší v ní hněv.

„Oplatíme mu to,“ prohlásí Karin.

„Jak?“

„Můj otec byl pěkný děvkař,“ vysvětluje Karin. „Dvěma ze svých milenek udělal totéž a ony mu daly hezky za vyučenou.“

„Povídej,“ řekne Malin, natáhne ruku do strany, napíchne na vidličku dvě krevety a demonstrativně si je strčí do pusy. Je to dobrý pocit, jíst červy, drtit ty mrtvé mořské potvory mezi zuby.

3.

Kbelík jí těžkne v rukou. Slyší je na chodbě, čeká, až Ulf vezme za kliku, ale zatím jen slyší, jak spolu mluví, a ona nedokáže jejich slova přesně rozeznat.

Cítí, jak jí slábnou nohy, jak svaly chtějí povolit. Ještě pevněji chytne okraje kbelíku a přinutí se stát.

Teď dostane co proto, ten hajzl.

Během několika posledních SMS konverzací se tvářila jakoby nic a podařilo se jí odvrátit rande v hotelu Ekoxen. Rád ji tam bere a miluje se s ní v čistém, čerstvě vyžehleném hotelovém povlečení, a jí se to také líbilo. Ta velká postel, následná sprcha a po ní druhé milování, pomalé a zdlouhavé, a nakonec drsné a tvrdé.

Jenže to se už nikdy nestane. Za dveřmi je teď ticho. Pak se ozve vzdálený Malinin hlas.

Někdo vezme za kliku u dveří a ty se otevrou, ven do chodby. Spatří ho, jeho překvapený obličej, a pak zvedne kbelík a on otevře pusku, ale nezmuže se na slovo, a Karin se dá do pohybu a chrstne mu ledovou vodu i s ledem přímo do tváře. Jeho tlustý svetr se promáčí, stejně tak jeho rozkrok. A Karin zakřičí:

„Tady to máš, ty hajzle.“

Zezadu se k němu přiblíží Malin, ve džbánu má další vodu, kterou mu nalije za krk. On se otočí.

„Co to kurva je? Co to kurva děláte? Zbláznily jste se?“

Karin znovu zvedne kbelík, zatřepe jím a Ulfovi dopadne na krk poslední kousky ledu.

On jen stojí, ústa má dokořán. To se povedlo.

Malin se začne hystericky smát.

„Myslel sis, že na to nepřijdeme?“ řekne a Karin slyší, jak jí hlas kлокotá.

„Teď už nejsi tak nažhavenej, co?“

Ulf se dlouze a zhluboka nadechuje.

Jako zraněná šelma.

Zneuctěný Narcis.

Pohledem těká ze strany na stranu, odfrkne si, zatne pěsti.

Uchýlí se k násilí?

Malin je v pozoru, zatne všechny svaly, ví, že ho dokáže semjout, když bude chtít. Prát se umí, skoro jistě lépe než on.

Podívá se na ni. Upře na ni zrak. Nenávist, láska. Co to v něm Malin vidí?

Neví.

Ale teď mu oči potemněly.

Jak se opovažuješ? Jak se opovažujete?

Malin znovu zablédne v jeho očích hněv. Ulf zvedne ruku, zatne pěst, chystá se ji uhodit? Malin z něj nespouští pohled a sykne:

„Ani to nezkoušej. Červy jako ty si dávám k obědu.“

Je schopen všeho, Malin to cítí, vidí mu to v temných očích.

Vzteky, popovržení. Znovu si odfrkne, bouchne pěstí do dřevěné komody v předsíni tak, že mistička na klíče vyletí několik centimetrů do vzduchu, načež dopadne zpátky na místo.

Potom se uklidní a oklepe se jako pes, podívá se na ni zahanbeným pohledem, skoro jako by prosil o odpuštění.

Popadne kabát, natáhne si boty, otevře dveře a vyběhne z bytu.

Malin za ním zavře.

Cítí, jak jí buší srdce. Jak jí tělem proudí adrenalin.

„Asi jsme ho viděly naposledy,“ pronese Karin.

„Dá se to předpokládat,“ odpoví Malin.

Potom spolu jdou do obývacího pokoje a lehnou si vedle sebe na velký bílý huňatý koberec před televizi. Leží těsně vedle sebe a chichotají se.

„Šlo to líp, než jsem čekala,“ řekne Karin.

„Vidělas ho? Vypadal jako pitomé zostuzené psisko.“

Pak se obě začnou smát, dlouhým, šťastným, smutným smíchem, který se rozléhá chladnou linköpinskou nocí.

4.

Popíjejí spolu.

Malin ví, že by neměla, ale pod dřezem má dvě lahve levného červeného vína, a tenhle večer má povolení se opít. Pomstily se milenci, do kterého jsou dost možná obě dvě zamilované. Možná že do něj je zamilovaná Karin, nebo byla, ale já ne, já ne.

Já určitě ne.

Oslavují úspěšnou pomstu.

A utápějí smutek z lásky, nebo jak by se to dalo nazvat.

Sedí naproti sobě u kuchyňského stolu a popíjejí z obou lahví. Malin se Karin ptá na Zekeho, ale Karin jí pořád nechce o jejich rozchodu nic říct, a tak se jí Malin zeptá, jak se seznámila s Ulfem.

„Ani si nevzpomínám. A ty?“

„V baru v hotelu Storan.“

Malin si vzpomene, jak se tam na záchodě milovali, drsně a divoce, nemilosrdně, s opravdovým chtíčem. A zase ji začne šimrat v podbřišku.

Je jí z toho na zvracení.

A horko.

„Nemáš doma ještě něco?“ zeptá se jí Karin.

„Ani kapku. Však víš.“

Karin přikývne.

„Vím. Ale napadlo mě, že když dnes večer děláš výjimku, tak třeba máš nějakou extra tajnou skrýš, kterou bys mohla prověřat.“

„Jsem velká holka,“ řekne Malin, vstane a obě prázdné lahve vyhodí. „Ale už jsem měla dost. Jestli chceš ještě popíjet, musíš jít sama.“

„Co zajít na pár piv k Hamletovi?“

Malin zavrtí hlavou.

„Nechci nic riskovat.“

Karin vstane.

„Chápu. Je načase dát se na ústup.“ V předsíni se obejmou a Karin odejde. Malin se posadí na pohovku, vezme do ruky telefon a má chuť zavolat Tove. Povědět jí, co se stalo. Ale není už pozdě?

Tove už určitě spí, je jedenáct.

Tove přechází po svém velkém podkrovním bytě u parku Tegnér-lunden. Má tu sto padesát metrů čtverečních jen pro sebe. Obrazy na stěnách se v záři halogenových světel lesknou a ona si je v tomto pološeru ráda prohlíží. Líbí se jí, jak si ji teď galerie předcházají, jakmile pochopily, že opravdu má peníze a může si dovolit koupit většinu jejich věcí.

Nejdřív se na ni dívali jako na malou holku, která nemá v jejich bílých prostorách co pohledávat, a pak se ji pokusili obalamutit podřadným zbožím. Ona má však pro dobré a špatné umění vrozený smysl, opovrhla méně kvalitními díly slavných umělců, a tak jí nyní předkládají už jen ta dobrá.

Vedle krbu v obývacím pokoji visí velký akvarel od Marie Nor-dinové. Tři mladé dívky v různých odstínech růžové pohlíží na diváka s šelmovským výrazem. Máma se před tím obrazem o Vánocích několikrát zastavila.

Oheň praská a šíří hřejivou záři.

V pokoji stojí šedé italské pohovky značky Boffi.

Všechno drahé, všechno vkusné. Někdy si říká, jestli to je opravdu až takhle snadné, mít prachy, vybojovat si postavení a to, co se považuje za dobrý vkus. Něco od značky Svenskt Tenn, třeba komoda. Něco od Josefa Franka, jak prosté. Dokonale ubohé maloměstáctví. A v jádru hluboce nevkusné.

Jde jen o peníze.

O nic víc ani o nic méně se nejedná.

Tove je zapsaná na seznamu zájemců o koupi děl Erika Ingemara Karlssona, malíře z Linköpingu, který se prosadil i ve světě.

Kvalitní velké obrazy od něj stojí tři miliony, pokud se vám vůbec podaří nějaký získat a umělec vás coby svého sběratele schválí. Pokud ji malíř jako kupce odsouhlasí, nebude pro ni problém za dílo zaplatit, zejména díky nedávné transakci, kdy koupila neaktivní švýcarskou hodinářskou společnost a po optimalizaci účetních knih, organizační struktury a značky ji prodala za pětinasobek.

Když se vám podaří proniknout do systému, není to těžké. A pokud pracujete ve firmě EQT, je to dokonce snadné.

Zazvoní jí telefon.

Soukromý.

Má teď tři různé.

Jeden pro důležité obchodní kontakty, druhý pro napůl důležité a třetí pro soukromé.

Žádný přítel její soukromé číslo nemá. Protože ona žádného přítele nemá. To jediné jí tu chybí, trocha lásky.

Máma.

Volá máma.

Mám na ni teď sílu?

Tove se posadí na jednu z pohovek, dívá se do ohně, na obraz, na pohledy dívek, a hovor přijme.

„Tove? Jsi tam?“

Malin se slyší, jak blekotá, cítí, jak se jí jazyk smeká v puse. Určitě mluví jako opilá, ale nedá se nic dělat, Tove už je velká a dospělá dáma, takže to bude muset vydržet.

„Jsem tady. Ty jsi pila, mami? Protože jestli ano, tak zavěším.“

„Ani kapku.“

„Jasně.“

Nezdá se, že by si dělala starosti.

Moje moudrá a silná dcera, nejlepší studentka, která se vlastními silami dostala na soukromou internátní školu Lundsberg. Moje dcera, která byla chvíli levičačka, ale pak pochopila, že skutečnou moc má jen ten, kdo má peníze. Ztělesněná nezávislost, tak jako já, jen bez mých chyb, nebo alespoň skoro, taky umí hodně pít, být agresivní, i když ne jako já, a už je to dávno.

Malin jí začne vyprávět o tom, co se toho večera stalo, jak zasypaly Ulfa ledem a studenou vodou. Směje se a čeká na Tovu reakci, jenže ta mlčí.

„Super, co?“

Stále ticho.

Na co myslíš?

Malin jí o Ulfovi vyprávěla o Vánocích a zdálo se, že Tove proti němu nic nemá, i když žádný velký zájem o setkání s ním neprojevila.

„Takže to byl nakonec přešlap?“ konstatuje Tove.

„Jo, pořádný.“

Malin se opře do pohovky a přeje si, aby ještě měla co pít.

Tove zívne, snad aby dala najevo nezájem. Nebo je unavená.

Malin si myslela, že se jí ta historka bude líbit, ale asi už je na tyhle věci příliš noblesní. Maloměšťácký patos, zralé ženy toužící po lásce.

„Užily jste si to?“ zeptá se jí Tove. „Zdá se, že jo. A taky se zdá, že dostal, co si zasloužil. Asi jste ho viděly naposledy.“

„To doufám. A ano, užily jsme si to. Jak se máš ty? Jsi unavená?“

„Ano, jsem. Ale mám se dobře. Spousta práce.“

„A zvládáš to?“

„Proč bych to nezvládala? Ty jsi pila, mami. Slyším to. Takže končím.“

Na druhém konci linky se ozve cvaknutí.

Nastane ticho.

Malin odhodí telefon na koberec před sebe.

Za oknem padá v kuzelech reflektorů před zdí kostela sníh. Tíše a klidně. A přestože jsou vložky tak blízko u sebe, vypadají osaměle.

Už zase pila, pomyslí si Tove a nalije si velkou sklenici drahého francouzského vína, burgundského ročník 2010, za které u svého vinaře zaplatila šest tisíc korun.

Je dobré.

I ona moc pije, ví to o sobě, dokáže se tak odreagovat. Ale nese, když pije její matka, protože pak vidí tuhle svou jedinou slabost jako v zrcadle.

Pití drahého vína.

Je to dobré a není to tak depresivní jako pití levné cavy.

Kterou pije její máma.

Když se tu o Vánocích procházela po bytě, vypadala osaměle a zmateně. Jako by toho tady na ni bylo příliš.

Když jsem jí řekla, kolik mě stál vestavěný kávovar v kuchyni, jako by se jí málem udělalo špatně.

Tove se velkými doušky napije vína.

Chce víc a víc.

Ale já nejsem jako ty, mami, nejsem a nikdy nebudu.

Má tu ještě jednu lahev vína, zastrčenou až vzadu v horní kuchyňské skřínce u okna, v rohu za krabicí s cereáliemi.

Stoupne si na stoličku, sáhne hluboko do temné skříňky a lahev vytáhne.

Odšroubuje zátku, hodí ji na zem a lehne si na gauč.

Nalévá do sebe kyselé levné víno.

Vypije ho do poslední kapky.

Pije, dokud neví, co dělá, a dokud v mysli nemá žádné vzpomínky.

Pije, dokud neusne. Zdá se jí o chlapci na louce, o jeho nažloutle bílé tváři v márnici.

Kdo jsem?

Kdo jsem?

Volá na ni ve snu.

„Mami, mami, mami,“ ozývá se jeho hlas.

5.

PONDĚLÍ, SEDMÉHO ÚNORA

Malin ze spánku vytrhne vyzvánění telefonu.

Bolestně se jí vetře do zvukovodu a ona otevře oči.

Kde to jsem?

Bílý strop, televize trochu nakřivo, prázdné stěny. Něco bílého chlupatého pod hlavou.

Hlava jí třesť, uvědomí si, že je doma. Sluneční paprsky se jí zařezávají do očí, jako by jí svářečkou oddělovaly jednotlivé části mozku. Bolí ji z toho oči i hlava. Jak jsem mohla být tak blbá, pomyslí si, když na koberci spatří prázdnou lahev. Ještě že ji vypila celou, takže na něm nejsou žádné skvrny.

Žádný zápach zvratků necítí.

Alespoň že tak.

Telefon.

Leží vedle lahve, kam ho včera odhodila.

Proč musí zrovna dneska svítit slunce?

Za oknem přestalo sněžit, všechno se třpytí, do hajzlu.

Na displeji se zobrazuje číslo Görana Möllera.

Šéfa oddělení násilných trestných činů.

Malin se natáhne po telefonu, vezme ho do ruky a hovor přijme.

„Máme totožnost toho chlapce, Malin.“

„Cože?“

„Víme, kdo to je.“

„Vážně?“ zeptá se a volnou rukou si protře oči.

Musí se osprchovat a vzít si prášek. Hlavně žádný vyprošťovák.

Ten chlapec. Víme, o koho jde. To nemůže být pravda. Nebo možná ano. V duchu se raduje, ale napomíná samu sebe, ať se uklidní.

Vzpomene si na Ulfa, na to zmoklé psisko, jakou včera schytil ledovou sprchu. Nechce na to myslet, nemá radost, že se to stalo, bylo to všechno tak trapné: on, já, my.

„Víš to jistě? Není to jen další nepodložený tip?“

„Tohle je něco jiného,“ odpoví Göran. „Přiď na stanici, řeknu ti k tomu víc.“

„Dobře.“

Malin se zvedne, jde do kuchyně a napije se vody přímo z kohoutku. Dá si dlouhou horkou sprchu a pak ledově studenou, tak studenou, jakou včera schytil Ulf. Polkne dva paraleny a z povinnosti vypije dvojité espresso z nově zakoupeného kávovaru Nespresso.

Cítí se o něco lépe. Její tělo stále ještě snese víc alkoholu, než by mělo, a ona by si dala nějaký vyprošťovák, ale doma už nemá ani kapku, konečně.

Fénem si vysuší mikádo. Nechce jít ven na mráz s mokkými vlasy. V zrcadle zkoumá svou tvář. Má šedavý nádech, zimní a opilecký. Na čele se jí objevují stále hlubší vrásky. A po ránu, jako je to dnešní, mají její modré oči téměř zelené zbarvení, alkoholický podtón. Malin zatne svaly na pažích a hned se jí zvedne nálada.

Stále je pevná a fit, má výdrž a sílu.

Na mě si nikdo a nic nepřijde.

Žádný chlap, žádné zklamání, nic.

Oblékne si džíny, černou polokošili, vysoké zimní boty, přehoď přes sebe tlustou černou prošívanou bundu a pletenou čepici se vzorem.

Na stanici jede autem, ačkoli s počtem promile v její krvi to není ideální. V ulici Hamngatan probíhají stavební práce, takže Malin musí jet ulicí Vasagatan, kolem Velkého divadla a Östergötlandského muzea, kde na žlutých cihlových zdech před vysokými obdélníkovými okny visí velké poutače.

Když projíždí kolem, zpomalí. V parku směrem ke katedrále stojí duby a javory, od mrazu celé bílé.

Dnes je pořádná zima.

Dokonce i malé soše ztvárňující Tageho Danielssona jako by bylo chladno. Navzdory věčnému úsměvu vypadá jeho tvář v jasném světle nešťastně.

Určitě je nejméně deset pod nulou.

Malin pohlédne na poutače. Propagují velkou výstavu Erika Ingemara Karlssona, která začne za několik dní. Jde o známého umělce, který tady ve městě není v oblibě od té doby, kdy v rozhovoru pro *Corren* prohlásil, že Linköping je provinční zapadákov obývaný extrémně ješitnými druhořadými akademiky, kteří o sobě mají příliš vysoké mínění.

„Město pro amatéry.“

Malin se pousměje.

Na jeho slovech bude nepochybně něco pravdy.

Pěkně si rýpnul.

Ale je to malíř s darem od boha, to je bez debat. Technicky zdatný, citlivý, dočetla se o něm Malin. Ví, že si Tove od něj chce koupit obraz, ale není jisté, zda umělec svolí.

Fotografie jeho tváře se objevují na každém druhém poutači, jsou proložené několika jeho ikonickými obrazy. Malin si jeho obličej prohlíží. Ostré rysy, jemné vrásky na čele, výrazné lící kosti a přísný, pronikavý pohled, který jako by jí viděl až do duše. Vypadá trochu jako nějaká americká filmová hvězda z padesátých let, kdy muži kouřící cigaretu ještě filmovými hvězdami být mohli.

Maluje obrazy v tlumených barvách, postavy na nich jako by byly uvězněné v moderních kancelářských prostorech nebo v krajině plné skrytých hrozeb.

Slavný rodák z tohoto města.

Mezinárodní hvězda.

Mnoho zdejších rozčiluje a pobuřuje, jak se tento umělec vůbec nesnaží své podivínství skrývat. Před pár lety mu udělili čestné kulturní stipendium města a on se ani neobtěžoval, aby pozvání na předávání cen v Koncertní síni odmítl, natož aby se na ně dostavil.

Jako by všem a všemu ukazoval prostředníček.

Přesto je teď zde, ve svém rodném městě, a ve zdejším muzeu vystavují jeho sbírku.

Malin si uvědomí, že vernisáž za přítomnosti samotného umělce bude zítra. Göran Möller dostal pozvánku pro dva a nabídl jí, jestli by nechtěla jít s ním. Jistěže by chtěla, mohla by to být zába-va, vidět vyšší třídu a kulturní elitu města, jak jí chlebíčky a popíjí bublinky. Nebo taky ne. Jenže už tak dlouho se tu nic zajímavého neseběhlo. Göran byl každopádně rád, když řekla, že s ním půjde.

Ale bude na to mít čas?

Teď, když už znají totožnost toho chlapce. Pokud je to tedy pravda. Měla by být nadšená, zabývá se tím případem už tak dlouho, aniž by se k něčemu dopracovala. Zrychlí, aby se dostala na stanici co nejdřív a dozvěděla se, co Göran zjistil.

Usmívá se.

Slunce svítí, hlava jí třeští a ona se cítí strašně, ale i tak je to dobrý den.

Třeba se všechny otázky vyjasní a chlapce konečně budou moct pohřbít.

Už nebude muset ležet v chladicím boxu, rok za rokem, jako kus laciného masa, které se nikdo neobtěžuje vyhodit.

6.

„Jak jste to sakra mohli pověsit tak vysoko?“

Ticho. A pak:

„Copak nemáte oči, do prdele? Někdo vám je snad vypíchnul?“

Mezi bíle natřenými stěnami prostorného muzejního sálu se rozléhá rázný hlas Erika Ingemara Karlssona. Tři jím najatí asistenti tu včera zůstali dlouho do noci, aby v hlavním sále muzea nainstalovali velké obrazy s náměty kancelářských prostor, jenže je pověsili špatně.

Všechno udělali špatně.

Rozmístění, kombinace, mix. Řídili se sice jeho pokyny, to ano, ale měli si přece všimnout, že to nevypadá dobře. Všichni tři přece chodili na uměleckou školu, do hajzlu.

„To snad není pravda.“

Teď to musí celé předělat, venku je příšerná zima a hotel, ve kterém bydlí, je úplně krysí doupě. A to má apartmá v nejlepším hotelu ve městě. Pokud jím tedy hotel Frimis opravdu je. On má však pocit, že ho městská rada podvedla. Že nejlepší ve skutečnosti je hotel Scandic.

Hotely jsou důležité. Obzvlášť když máte takový cestovní program, jako má on. Po dvou nocích ve Frimisu si připadá špinavý, bez ohledu na to, jak moc se myje.

„Vypadněte odsud,“ zaječí a asistenti vyklouznou dveřmi v jedné ze stěn. Bůh ví, kam vedou, on doufá, že ke smrti. Je teď v sále sám. Dívá se na svá díla a přikyvuje, může říct, že jsou dobrá.

Díky obrazům interiérů se prosadil na mezinárodní úrovni. Galerie Very Vendelové je vystavovala na veletrhu umění Frieze